

arbejdet, hvis landene ikke overholder kravene om respekt for menneskerettigheder og demokrati. Begge dele er efter vores opfattelse overordentlig væsentlige.

I den til konventionen knyttede finansprotokol opgøres omfanget af den finansielle bistand. For Danmarks vedkommende andrager den små 2 mia. kr., som afholdes inden for rammerne af vor bevilling til udviklingslandene.

Fra konservativ side kan vi støtte den foreslåede ændring, som tilsigter en selvstændig og bæredygtig udvikling og giver EU-landene mulighed for øget kontrol med de store midlers anvendelse. Vi vil derfor arbejde positivt for forslaget hurtige vedtagelse.

Margrete Auken (SF):

Det er jo behageligt at have folk til at gennemgå sagen, så man slipper for at knytte yderligere kommentarer til af den art. Det kan heller ikke overraske ministeren, at vi i SF naturligvis er positive over for forslaget.

Jeg har alligevel lyst til at knytte et par kommentarer til også – hvis fru Ulla Tørnæs kunne sørge for, at ministeren kunne høre efter; selv om jeg vil være enig med fru Ulla Tørnæs i, at det har han folk til, så alligevel. Det er det dér med at være mod sin næste . . ., osv.

Men mine bemærkninger drejer sig om det lidt jammelige, der jo alligevel er over hele forslaget. Altså Afrikas totale andel af EU-importen er faldet fra 6,3 pct. i 1980 til nu 3,3 pct. Altså man kan godt diskutere, hvilken fordel det har for svage lande, når de skal forhandle med stærke lande. Det er i hvert fald meget sjældent, at det er de stærke, der taber på dette her.

Der er jo også protektionisme i aftalen. Når man går landbrugs- og tekstilområderne igennem, er kvoterne indimellem så små, så det er nærmest til grin. Et af de meget illustrative eksempler, som kom frem på et møde, vi havde i nogle af partierne for en uges tid siden, var jo bl.a. – det var Ibis, der havde hentet det frem – at nedsættelsen af toldafgiften med 5 pct. kun gælder 100 t agurker. Det svarer til 5 lastbiler med 20 t agurker i hver – fra hele Afrika til Europa. Det kan man jo godt kalde en handelsbegunstigelse, men man kan ligesom se de dér 5 lastbiler komme kørende, og så kan man se, hvad det er for nogle vilkår, vi faktisk byder de utrolig fattige lande.

Men selvfølgelig er Loméaftalen, som verden ser ud, bedre end ingenting, og den er jo så også i sin sammenhæng udtryk for, hvad der kan

opnås i forhold til EU. Vi havde gerne set flere midler, og vi havde især gerne set betydelig mindre protektionisme fra de rige over for de fattige. Altså det er jo det, det drejer sig om, men de rige lande beskytter sig mod de fattige.

Vi ved jo også, at den danske regering i det store og hele har været på den rigtige side i alliance med franskmændene, men – som sagt – man kunne godt ligesom stadig væk ønske sig, at det også var med i de forhandlinger, vi i øjeblikket har med EU på det større plan om, hvordan man får forbedret bistandspolitikken og får den til at hænge sammen med den øvrige politik.

Det vigtigste er i virkeligheden, hvad der kommer ud af den fjerde Loméaftale. Den er i øjeblikket undtaget fra WTO-reglerne, men undtagelserne skal genforhandles i 1996, og den danske regering bør allerede nu forsøge at komme med bud på en ny struktur, som sikrer, at fattigdomsorienteringen i den internationale handel bliver mere tydelig. Vi skal nok stemme for, men vi vil godt have nogle tilkendegivelser af, at Danmark – så lille det nu også måtte være – alligevel bliver støjende for, at der bliver bedre vilkår for disse lande.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil gerne på Det Radikale Venstres vegne deltage i den almindelige berømmelse af Lomékonventionen, dels fordi den jo altså støtter en række lande, som ikke har nogen nem tilgang til denne verdens goder, og dels fordi den jo altså også tager fat i nogle mindre lande, som har særlige problemer med national overlevelse. På den led er den et indslag i det internationale bistandsarbejde, som vi unægtelig har brug for. Og bistanden til Afrika er en selvstændig indsats værd.

Den revision, der her er tale om, er jo en revision, som både tager hensyn til mulighederne for en forbedring af eksporten fra de pågældende lande til EU-området og samtidig pålægger landene nogle forpligtelser på menneskerettighedsområdet og på miljøområdet. Det er jo en del af den udvikling, som har været på det internationale felt, at man stiller betingelser, og det er der ikke noget galt i. Men det er klart, at det er der ret vigtigt, hvordan man håndhæver de betingelser.

Derfor vil jeg sådan set gerne følge det spørgsmål op, som fru Ulla Tørnæs stillede. Hvordan vil man i praksis efterleve bestemmelsen om, at man rent faktisk kan sætte ind med